

Камарг

Іван Бунін

Переклад Олександра Грязнова

Вона ввійшла на маленькій станції між Марселем і Арлем, пройшла вагоном, звиваючись усім своїм цигансько-іспанським тілом, сіла біля вікна на одномісну лаву і, ніби нікого не бачачи, почала лущити і гризти смажені фісташки, час від часу піднімаючи поділ верхньої чорної спідниці і всовуючи руку в кишеню нижньої, заношеної білої. Вагон, повний простолюд, складався не з купе, був поділений тільки лавами, і багато хто з тих, що сиділи обличчям до неї, раз-у-раз пильно дивились на неї.

Губи її, що рухались над білими зубами, були сизі, синюватий пушок на верхній губі густішав над кутами рота. Тонке, смугло-темне лице, освітлюване блиском зубів, було древньо-диким. Очі, довгі, золотисто-карі, напівприкриті смугло-коричневими повіками, дивились якимось всередину себе – з тьмяною первісною млістю. З-під жорсткого шовку смоляного волосся, яке було розділене на прямий проділ і звивистими кучерями падало на низьке чоло, поблискували вздовж круглої шийки довгі срібні сережки. Вицвіла голуба хустка, що лежала на похилих плечах, була красиво зав'язана на грудях. Руки, сухі, індуські, з пальцями мумії і більш світлими нігтями, все лущили і лущили фісташки з мавпячою швидкістю і спритністю. Закінчивши їх і струсивши лущиння з колін, вона прикрила очі, поклала ногу на ногу і відкинулась до спинки лави. Під складчастою чорною спідницею, яка особливо жіночно вирізняла перехват її гнучкої талії, виступали крижі твердими горбками плавних обрисів. Худа, гола ступня, що блищала тонкою засмаглою шкірою, була взута в чорний ганчір'яний чув'як і переплетена різнобарвними стрічками, — синіми і червоними.

Під Арлем вона вийшла.

— *C'est une camarguaise* (Це – камаргіанка), — чомусь дуже сумно сказав, провівши її очима, мій сусід, могутній, як бик, провансалець, з чорним у кривавих прожилках рум'янцем.

23.05.1944